

Pazos: elogi de l'artifici

El cas de Carlos Pazos és de mal classificar. És una artista, però ell es considera un fracassat. El seu somni era ser una estrella del rock, com Elvis Presley. Però no tenia veu ni ho va intentar. També és un precursor de la fama-kleenex que avui dia omple les pàgines salmó dels diaris i les ones de la televisió porqueria. L'art, però, és la seva taula de salvació, una taula damunt la qual fa surf pels viarans de la capriciosa fortuna crítica.

Exposa a Can Mario, la seu de la Fundació Vila Casas de Palafrugell, "Goldpazos", una antologia dels seus darrers anys. Bàsicament, el darrer Pazos regira objectes pels mercats de puces d'arreu, els manipula o no, i els aplega sota un títol revelador. Hi és gairebé tan important el títol com l'obra.

Pazos no és Brossa, tot i que poua en la seva poètica *povertat* de l'objecte trobat i rescatat per a l'art. Pazos prescindeix de la tipografia i tira cap al *kitsch* més industrial de tot a cent, cap a objectes que fan una sensació mig de vergonya mig de pena però que, manipulats de soca-rel, confirmen la definició que recollí Heràclit d'ironia, quan formulava que "a la natura li agrada d'amagar-se". I és d'aquest joc d'acuit a amagar d'on sorgeix el valor afegit que anomenem art o poètica.

L'art del segle XX beu de dues grans tradicions: el *collage* i el constructivisme. L'un sobreposa elements descontextualitzats en un aplec que pren noves significacions. L'altre indaga les arrels de la forma, bàsicament geomè-

trica, tot edificant una nova i pura sensibilitat propera a les idees platòniques.

Pazos va un pas més enllà, i endega la seva carrera tot proclamant el seu cos com a contenidor d'una superestrella, d'un ídol hollywoodenc. El seu somni fou muntar un bar on aplegar els seus amics, on ser una mena de centre d'atenció de vegades invisible. Res a veure amb el Facebook. Potser amb Dalí. No tant amb Andy Warhol.

Perquè Pazos crea obres úniques, no pas seriades. I Dalí fou el primer artista de descobrir que la veritable obra d'art

Curasana, el mejor amigo del hombre (2010), un bon exemple de l'artifici exercit per Carlos Pazos.

era ell mateix, i que les obres que produïa eren importants perquè eren dalís, més enllà de la factura de cada una.

Sorprèn el text de presentació al catàleg, a cura del filòsof i crític d'art Arnau Puig. Tot un veterà que conegué i tractà Joan Brossa de jove. Puig remarca l'interès de Pazos pel "llenguatge emocional", pel compromís moral que implica la seva obra.

Guitarres, vinils, telèfons, nines, al·lusions al món Disney i a un *glamour* atrotinat s'erigeixen en tòtems de l'única religió possible en aquest món de descreguts: l'artifici.